U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Litoměřicích**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 14 C 39/2017, o zaplacení 2 087 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **CoreTel, s. r. o. v likvidaci**, se sídlem v Brně, Vídeňská 645/55, IČ 27970469, zastoupené V. Š.,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 14 C 39/2017, o zaplacení 2 087 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d .**

II. Usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 6. 2017, čj. 14 C 39/2017-11, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 28. 11. 2017 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl tvrzený kompetenční spor ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 14 C 39/2017.

[2] Z předloženého spisu vyplývá, že žalobkyně poskytovala žalovanému na základě smlouvy ze dne 1. 12. 2010 službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou, přílohou č. 1 – Technické specifikace, přílohou č. 2 – Ceny a platební podmínky a Všeobecnými obchodními podmínkami žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalovaný dlouhodobě nehradil vyúčtování za poskytování telekomunikačních služeb GSM, obrátila se žalobkyně na soud s návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, jímž měla být žalovanému uložena povinnost k zaplacení částky 2 087 Kč s příslušenstvím a nákladů řízení.

[3] Okresní soud v Litoměřicích vydal elektronický platební rozkaz, který následně zrušil, neboť se jej nepodařilo žalovanému doručit do vlastních rukou. Usnesením ze dne 20. 6. 2017, čj. 14 C 39/2017-11, řízení zastavil (výrok I) a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu jako příslušnému správnímu úřadu (výrok II). Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

[4] Soud dospěl k závěru, že pravomoc k vydání rozhodnutí o povinnosti účastníka uhradit poskytovateli poskytnuté telekomunikační služby má Český telekomunikační úřad jako správní úřad dle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), nikoli soud.

[5] Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu, v návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9, a ze dne 30. 12. 2016, čj. Konf 20/2016-13.

[6] Navrhovatel odmítá svou kompetenci k vedení řízení s tím, že v posuzovaném případě nebyl naplněn osobní předpoklad předvídaný v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Z dokumentů doložených na výzvu navrhovatele vyplývá, že žalobce nevystupuje v předmětném sporu jako osoba vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, když v posuzovaném smluvním vztahu plnil toliko funkce zprostředkovatele poskytování služeb mezi mobilním operátorem a žalovaným, resp. přenechal možnost využívání služeb elektronických komunikací žalovanému. O tom dle navrhovatele svědčí jak skutečnost, že ve smlouvě je za poskytovatele služeb elektronických komunikací považována společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s., tak to, že byly poskytovány tarify této společnosti. Zmíněná společnost, přestože nebyla smluvní stranou, disponovala podle předmětné smlouvy jistými významnými oprávněními vůči žalovanému (mohla provést změnu smlouvy, pozastavit či ukončit poskytování služby).

[7] Vzhledem k uvedenému má navrhovatel za to, že předmětná smlouva je inominátní smlouvou dle § 51a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Spor mezi žalobcem a žalovaným tak dle navrhovatele není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nýbrž sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu, k jehož rozhodnutí není navrhovatel věcně příslušný.

[8] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[9] Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Okresní soud v Litoměřicích i navrhovatel, jedná se proto

o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[10] Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz) vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

[11] Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) téhož zákona rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

[12] Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v době uzavření smlouvy osobou oprávněnou nabízet veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musel zvláštní senát zkoumat, zda byla současně i poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010-10).

[13] Žalobkyně se v čl. II. odst. 1 smlouvy zavázala žalovanému poskytnout službu elektronických komunikací sítě GSM provozovanou poskytovatelem Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Z čl. 1. 1. 2. a čl. 3. 2. 1. Všeobecných obchodních podmínek rovněž vyplývá, že služby elektronických komunikací sítě GSM byly poskytovány prostřednictvím společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s.

[14] Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně vystupovala jako osoba, která pouze umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací, sama však služby elektronických komunikací přímo aktivně neposkytuje, ale pouze jim prodává (přenechává k dalšímu využití) služby, k jejichž využívání je oprávněna na základě dříve uzavřené smlouvy se společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Žalobkyně proto není osobou vykonávající komunikační činnost; tou byla společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (srov. též usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 10. 2017, čj. Konf 38/2017 - 20).

[15] Ani žalovaný není účastníkem podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, neboť neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací (zde společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s.) smlouvu o poskytování těchto služeb. Zvláštní senát totiž neshledal existenci právního vztahu mezi žalovaným a společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s.

[16] Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

[17] Dále se zvláštní senát zabýval otázkou, zda případně nebyla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu.*“ O takovou situaci se nicméně v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytuje žalobkyně, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je totiž zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (poskytovatelem komunikačních služeb), a žalovaným právní vztah vůbec nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

[18] Protože nebyla naplněna osobní podmínka, není třeba se již zabývat věcnou podmínkou. Rozhodovací pravomoc navrhovatele je totiž dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněna jen při kumulativním splnění obou podmínek (viz odst. [10]). Proto zvláštní senát výrokem I vyslovil, že je ve věci příslušný vydat rozhodnutí soud.

[19] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 6. 2017, čj. 14 C 39/2017-11.

[20] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Okresní soud v Litoměřicích bude tedy dále pokračovat v řízení o zaplacení částky 2 087 Kč s příslušenstvím.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2018

Konf 60/2017-17

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu